

Lumea și creștinul

Lumea și creștinul

„Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2.15).

„Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4.4).

Orice creștin serios și dedicat își pune adesea întrebarea: Ce este lumea? Ce este acest sistem de care trebuie să ne păzim nepătați? Există trei sensuri în care cuvântul „lume” poate fi folosit: în mod literal, el semnifică sistemul potrivit căruia se desfășoară viața pe pământ. Pământul în sine este numit „lume”, fiindcă el constituie platforma pe care operează sistemul lumii, iar oamenii care trăiesc potrivit acestui sistem sunt numiți și ei „lume”. Cele trei sensuri pot fi astfel distinse: lumea ca spațiu, lumea ca oameni și lumea ca sistem. Când citim că Isus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe păcătoși, putem înțelege că El a venit în lumea ca spațiu și implicit a venit în contact cu lumea ca sistem, care L-a urât. El le-a spus ucenicilor: „Voi nu sunteți din lume, după cum Eu nu sunt din lume”, adică, voi nu sunteți din lumea ca sistem, viața voastră nu aparține ei. Cel care este prieten cu acest sistem este vrăjmaș lui Dumnezeu, fiindcă acest sistem este guvernat de sine însuși – nu este supus lui Dumnezeu.

Să luăm, ca ilustrație, sistemul militar. Când un om se înrolează în armată, el găsește acolo toate lucrurile de care are nevoie: i se oferă bani, îmbrăcăminte, hrană, cazare și arme. Există ore fixe pentru instrucție, pentru masă, pentru apel și pentru orice altă activitate. Omul care se înrolează în armată devine legat întru totul de acel sistem. În mod foarte semnificativ, sistemul militar este numit o mică lume, atât de completă și de sistematică este structura lui. Aceasta este doar o slabă ilustrație a sistemului numit lume, în care există răspuns pentru orice nevoie a omului.

Omul dorește o poziție în societate, iar lumea oferă sistemul social, care ilustrează perfect, la scară mică, întreg sistemul lumii. În societate, poziția înseamnă totul și ea este căutată cu ardoare, niciun preț nefiind prea mare pentru a o obține. Să privim la această mare scară, societatea, pe care se află milioanele de oameni – unii se străduiesc să urce tot mai sus, alții se chinuiesc să-și păstreze o poziție dobândită. Ce putere imensă are acest sistem social, putere care absoarbe inimile și mințile oamenilor!

De asemenea, omul dorește o guvernare politică, protejarea vieții, a proprietății și a drepturilor. Sistemul lumii oferă și aceste lucruri.

Și ce aranjament perfect vedem în sfera afacerilor! Sistemul de muncă al lumii este și el uimitor. Oamenii care nu beneficiază decât de forță fizică găsesc sfera lor de lucru; mințile inventive au și ele o nișă pentru geniul lor; sufletele artistice se desfată în lumea sculpturii, a picturii, a muzicii și a poeziei; cercetătorii cercetează; scriitorii scriu cărți; poftele și luxul unora furnizează locuri de muncă pentru alții.

Omul este o creatură foarte complicată. Pentru cei mai mulți este necesară o combinație de diferite lucruri: puțin din afaceri, puțin din politică, puțin din societate, puțin din artă și puțin din religie. Omul este în mod natural religios. Cuvântul „religie”, pe care noi îl folosim atât de mult, apare doar de trei ori (Fapte 26.5; Iacov 1.16, 27) în Biblie. Religia nu este evlavie, fiindcă și închinătorii la idoli sunt religioși. Religia este parte a naturii omului ca și intelectul sau memoria sa. Fiind deci o parte importantă a naturii omenești, sistemul lumii are resurse speciale și complete pentru nevoile ei. Unii sunt sensibili și au o dragoste pentru frumos – pentru unii ca aceștia există muzica religioasă aleasă, ceremoniile impozante și ritualurile religioase. Alții au o natură mai impulsivă și au nevoie să-și exprime simțămintele fără să fie înfrânați – pentru aceștia există manifestările religioase efervescente. Alții sunt reci, rezervați, calculați – acestora le este rezervată teoria steapă. Alții, înclinați către condamnarea de sine, au nevoie de un sistem religios bazat pe penitență. Există deci crezuri, doctrine și secte pentru orice tip de temperament și pentru orice tip de simțământ religios carnal.

Poate exista vreun sistem mai complet? Nimic nu este trecut cu vederea. Destulă bucurie și satisfacție, pentru a ține această mare masă a umanității complet ocupată și suficient de mulțumită. Inimile oamenilor sunt ținute ocupate, la fel și mințile lor, iar dacă vreun mijloc eșuează, este repede înlocuit cu altul; chiar și moartea și doliul sunt luate cu grijă în calcul, fiindcă sistemul lumii are funeralii bine aranjate, priveghiuri, scrisori de condoleanțe și tot felul de accesorii, astfel încât lumea să poată trece repede și peste astfel de momente dureroase, pentru a-și relua activitatea de mai înainte.

Dumnezeu însă îi face pe unii, foarte puțini la număr, să vadă că toate aceste lucruri (afacerile, politica, educația, guvernele, știința, invențiile, instituțiile caritabile, reformele, religia) sunt părți ale sistemului lumii și că acest sistem se perfecționează cu fiecare zi care trece. „Progresul epocii” nu este altceva decât această perfecționare continuă. Care este poziția creștinului față de această lume? Relația prezentă a lui Hristos cu lumea este și relația creștinului cu lumea – locul pe care Domnul îl are în cer și locul pe care El nu îl are pe pământ definesc locul nostru. Mai este vreo surpriză pentru vreun credincios să afle că satan este dumnezeul acestei lumi, prințul puterii văzduhului și conducătorul acestui sistem extrem de bine pus la punct? A lui este energia care pătrunde întreaga lume, al lui este geniul care o conduce și el însuși este prințul ei. Când Isus Hristos Se afla pe pământ, diavolul a venit și i-a oferit toate împărățiile lumii și gloria lor, „pentru că”, a spus el, „mie mi-a fost dată și eu o dau cui vreau. Deci, dacă Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta”. Aici vedem cum vălul este dat la o parte și cum este descoperit adevăratul scop al întregii închinări religioase omenești. Scriptura îl descrie pe satan ca „plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe”, prezentându-se pe sine ca „un înger de lumină”. Cine se mai miră că oamenii care nu gândesc, ba chiar și cei care gândesc, sunt înșelați de el? Cât de puțini au ochii deschiși să vadă, prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin ungerea Duhului Sfânt, ce înseamnă cu adevărat lumea! Unii cred că au scăpat de capcanele lumii dacă au renunțat la așa-zisele plăceri lumești și au devenit membri ai unor biserici sau ai unor asociații religioase, neînțelegând că sunt la fel de mult în sistemul lumii ca mai înainte și că satan, prințul ei, i-a transferat dintr-un departament într-altul, pentru a le liniști conștiințele și pentru a-i face mai satisfăcuți cu ei înșiși.

Acum se ridică întrebarea: Dacă lucrurile stau așa, care este remediu? Cum pot cei aflați pe calea largă și care trăiesc potrivit sistemului lumii să scape de sub controlul lui? Cum putem ști ce este de la lume și ce este de la Dumnezeu? Apostolul spune: „Toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fiii ai lui Dumnezeu.” Felul normal de viață al creștinului este acela de a fi guvernat de Hristos, așa cum trupul unui om este guvernat de capul său. Când un trup este sănătos, orice mișcare a mâinii sau a piciorului este venită de la cap. În exact același fel, Isus Hristos este Capul creștinului, care se află sub imediată conducere a Sa, în orice lucru, mic sau mare. Acesta este felul în care creștinismul retează din rădăcină starea lumească, fiindcă voința omului este principiul de temelie pe care este construit sistemul lumii, la fel cum principiul vieții creștine este dependența de Dumnezeu și ascultarea de voia Sa. Scopul principal al lui satan este să clădească un sistem pentru om care să fie un substitut perfect pentru călăuzirea lui Dumnezeu prin Duhul – acest sistem va fi capodopera lui finală și aceasta este trăsătura de căpătâi a marii apostazii care se apropie cu pași repezi. Atunci satan se va declara pe față dumnezeu al acestei lumi, lucru care acum este o taină.

Prin urmare, acum este timpul ca cei credincioși să se trezească din somn și să se asigure că nu sunt în niciun fel asociați cu un sistem care se coace atât de repede pentru judecată. Unii întreabă: Cum am putea face așa ceva? Nu suntem în mod necesar legați de acest sistem prin profesiile noastre, ca membri ai societății? Da, aceasta este o necesitate pe care toți o admit, însă, remarcați, chiar faptul că toți o admit, arată că nu este de la Dumnezeu.

„Și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră.” Credința nu privește la împrejurări, nu privește la ceea ce este posibil sau imposibil, nici la ceea ce pare, ci privește la Dumnezeu. Peste tot, orice om va fi gata să ne spună ce trebuie făcut și ce nu trebuie făcut, ce se cuvine și ce nu se cuvine înaintea oamenilor, căci standardul și măsura acestei lumi este ceea ce se potrivește omului. Copiii lui Dumnezeu însă umblă drept înaintea, fără să dea atenție la ce spun oamenii, fiindcă standardul lor este ceea ce se potrivește lui Dumnezeu. Oamenii au calea lor, clară și satisfăcătoare, însă ea nu reprezintă nimic pentru cel care umblă prin credință; el știe că tot ceea ce este în mod universal acceptat ca fiind corect trebuie să fie greșit (Luca 16.15), făcând parte din calea cea largă.

De exemplu, mulți spun că un cetățean al unei țări, un creștin, trebuie să fie interesat de guvernarea țării căreia îi aparține, că trebuie să voteze, așa încât să-i ajute pe oamenii buni să ajungă la putere. Dumnezeu spune cu totul altceva. În multe locuri și în multe feluri, El îmi spune că, fiind copil al Lui, nu sunt cetățean al niciunei țări, nici membru al vreunei societăți; că cetățenia mea este în cer și că, prin urmare, trebuie să mă preocup cu lucrurile cerești; că, la crucea lui Hristos, am fost răstignit față de lume și lumea față de mine; că, dacă îmi preocup mintea și inima cu aceste lucruri pământești voi fi vrăjmaș al crucii lui Hristos.

„Nu vă conformați veacului acestuia!” Care va fi deci atitudinea noastră față de autorități? Trebuie să ne supunem lor, de vreme ce Dumnezeu le-a rânduit; iar când ne impun taxe, să le plătim; și să ne rugăm pentru împărați și pentru toți cei puși în autoritate. Prin urmare, orice legătură a creștinului cu politica se reduce la a fi supus autorităților care sunt deasupra lui, nu doar de frica pedepsei, ci și datorită conștiinței (Romani 13.5).

Este adevărat că, în Hristos, creștinul este moștenitor al tuturor lucrurilor, în care este inclus și pământul pe care funcționează acum sistemul lumii, totuși acum (la fel ca lui Avraam în țara Canaan) Dumnezeu nu-i dă în stăpânire nici măcar cât să-și pună piciorul, ca moștenire prezentă. „Cel drept va trăi prin credința lui.” Dacă, deci, credinciosul nu votează, aceasta nu este datorită faptului că socotește votarea ca fiind greșită în ea însăși, ci datorită faptului că el și-a dat deja votul Omului din cer, pe care Dumnezeu L-a înălțat ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. El și-a pierdut interesul în lucrurile care privesc acest pământ, datorită a ceva care este cu mult mai atractiv. El vede, de asemenea, că lumea, în duh și în esență, este nelegiuită, că reformele și îmbunătățirile cu care se laudă conduc toate către a-L scoate pe Dumnezeu din inima omului. El dorește să fie un martor pentru adevăr și pentru Dumnezeu, cât și pentru judecata viitoare, înaintea căreia oamenii vor zice: „pace și siguranță”. El dorește ca, prin mărturia lui, și alții să scape de capcana prin care satan ține captivă omenirea.

Noi, cei care suntem mântuiți, trebuie să luăm poziție alături de un Hristos lepădat, împotriva lumii care L-a răstignit. Lumea ar trebui să ne cunoască fiind un neam ceresc, fără cusur și curat, copii fără vină ai lui Dumnezeu, care luminăm ca luminători în lume în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite. Aceasta este misiunea mareașă a copiilor lui Dumnezeu. Însă, pentru a trăi în felul acesta, trebuie plătit un preț. Este ca și cum ai fi o piatră singuratică în albia unui râu vijelios. Totul în jur este în mișcare, într-o singură direcție, și există o presiune, o presiune constantă, la care am ceda în cele din urmă, dacă nu ar fi Stânca. Când învățăm să practicăm cuvintele lui Dumnezeu și să dăm mărturie despre ele prin viața noastră, atunci furtuna nu întârzie să apară. Să aparții unei așa-numite biserici este ușor; la fel de ușor este să faci ceea ce fac ceilalți. Să fii un om onest și un bun cetățean nu aduce nicio persecuție – cineva poate fi astfel și totuși să meargă în sensul curentului. Însă, să strălucești pentru Dumnezeu ca lumină în lume provoacă vrăjmașia lumii; oriunde Hristos este văzut, El este urât de lume, iar dacă este văzut în mine, voi fi și eu urât din această pricină. Dacă mă bucur de o bună reputație, dacă nimeni nu are nimic împotriva mea ca și creștin, atunci este o problemă. Dacă viața lui Isus nu se manifestă în trupul meu muritor, Hristos nu este descoperit în mine.

Lucrurile stau așa: de îndată ce un om L-a cunoscut cu adevărat pe Dumnezeu, sau mai degrabă a fost cunoscut de El, este atras către cer, prin uniunea cu Hristos aflat acolo, și scos astfel din lucrurile sistemului lumii. Cum ar mai putea el să se întoarcă la cunoștințele elementare slabe și sărace? Acum el a devenit fiu al lui Dumnezeu și are viață, viață eternă, în Hristos, și este una cu Capul revelat lui prin Cuvânt, prin Duhul. Cum ar mai putea el deci, dacă a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu, să mai fie interesat de lume? Dacă am vedea un băiețel că mănâncă mere acre și stricate într-o livadă, în timp ce în copacul următor sunt mere mari și delicioase, ne-am gândi că el încă nu știe care sunt merele bune. La fel, dacă un om este implicat în vreunul din lucrurile care compun sistemul lumii, ne putem întreba pe bună dreptate dacă îl cunoaște pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care cuvintele lui Dumnezeu nu ne sunt date ca porunci clare: să nu votezi, să nu fii onorat în acest veac rău, să suferi rușinea etc. Nu, ci ele ne sunt date în așa fel, încât ucenicul plin de dragoste, a cărui inimă egoistă este zdrobită și care nu dorește altceva decât să cunoască gândul Domnului, să se poată apropia tot mai mult de Hristos, pentru a fi tot mai mult asemenea Lui.

Astăzi, nu ne sunt date porunci ca în vechime, în legea levitică, ci principii, care pot fi lesne percepute, dacă ochiul este curat. Este minunat că inima plină de dragoste nu are nicio dificultate în a descoperi voia lui Dumnezeu, în timp ce inima care nu este sinceră nu face altceva decât să găsească scuze și să inventeze căi de a evita un drum pe care nu-l dorește. O bună ilustrație a acestui lucru poate fi găsită într-o familie: un fiu plin de dragoste, care învață căile și gândul tatălui său, găsește foarte ușor să facă tot ce îi este cerut; un alt fiu însă, lăsat să facă la fel, spune mereu că nu știe ce trebuie făcut, fiindcă dorește doar să-și facă propria voie.

În încheiere trebuie adăugat că, deși trebuie să fim în contact cu sistemul lumii mai mult sau mai puțin, acest contact nu trebuie să fie niciodată unul de părtășie, căci ce părtășie poate fi între Hristos și Belial? „Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.” Isus, care nu era din lumea aceasta, a suferit și a fost strâmtorat; singurătatea și necazul au fost reale pentru El, iar ele vor fi reale și pentru noi doar în măsura în care călcăm pe urmele Lui. Mulți dintre noi ne găsim confortul și satisfacția în acest sistem nelegiuit al lumii. Ne găsim căminul aici, unde Hristos este absent! Însă, dacă suntem ai lui Hristos, ar trebui să fim străini și călători în lume. Contactul cu lumea nu poate fi evitat, cât timp suntem aici; însă ne punem în contact cu ea în puncte în care n-ar trebui deloc s-o facem, și n-am face-o dacă am purta în trupul nostru omorârea Domnului Isus.

Multe sunt înșelăciunile cu care vrăjmașul ne asaltează inima: adunări religioase, slujire, părtășie creștină, lucruri în care carnea poate avea o parte și care sunt folosite ca substitut pentru trăirea prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Cei evlavioși din vechime, care au primit mărturie că au fost plăcuți lui Dumnezeu, au fost disprețuiți, socotiți ca lepădătura tuturor, dar își aveau cetățenia în ceruri. În contrast cu ei, noi suntem ținuți în cinste. Trăim prea mult potrivit sistemului lumii pentru a intra în conflict cu el, iar rezultatul este că suntem supuși neloiali ai lui Hristos și scăpăm de cruce și de ocara ei. Totuși, Cuvântul rămâne neclintit: toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați. Calea este strâmtă; să fim dintre cei puțini care o găsesc! Suntem pecetluiți cu Duhul Sfânt și așteptăm strigătul pentru a fi răpiți și pentru a-L întâmpina pe Domnul, ca să fim pentru totdeauna cu El. Ce speranță binecuvântată!

clickbible.org